

Kladno 22. 11. 2020

Základ kázání (Zj 21, 1-7)

1 A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. **2** A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. **3** A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, **4a** setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ **5** Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ **6** A dodal: „Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. **7** Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem.

Kázání

Sestry a bratři, Ježíš v kázání na hoře říká “blaze těm, kteří pláčou, protože oni budou potěšeni.” Každý jsme už v životě ztratili někoho blízkého. Možná se to někomu stalo zrovna letos. To vede k slzám zlomeného srdce, kterým jsme se nemohli vyhnout. Ale slzy mohou být i z hněvu kvůli této epidemii, která na nějaký čas zabránila konat důstojné loučení s blízkou a váženou osobou, nebo slzy tichého protestu ve vztahu k nespravedlivé smrti, slzy, které vyjadřují ztrátu někoho, o kom jste si mysleli, že ho můžete mít navždy.

Jsme zvyklí naříkat a nadávat, když se nám něco nelíbí. Snažíme se přitom kontrolovat a ovládat své emoce, zejména na veřejnosti... Neděje se to tak, že prostřednictvím svého těla odhalíme, co si myslíme a cítíme uvnitř sebe. V situaci smutku však slova již nepřicházejí, jsou nahrazena slzami. Ty jsou projevem úlevy a hněvu, ale slzy jsou hlavně hlasem upřímnosti. Tam, kde slova mohou být nevýstižná, nudná, zkroucená, slzy jsou pravé a zanechávají mokré stopy našeho vnitřního stavu. Jsou autentičtějším vyjádřením toho, jak se člověk cítí. Znamenají, že se něco v nás děje, jsou odkazem na vnitřní pohnutky.

Bible mluví o pláči nebo slzách s příslibem o změně údělu. Takhle to měl pisatel knihy zjevení ve svém vidění: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí.” Podobně mluví žalmista (126, 5-6): “Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy.” A Ježíš říká to samé jen jinými slovy, ve svém blahoslavenství, jak jsme už slyšeli: “blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.” To neznamena, že musíme trpět, abychom byli potěšeni, že musíme plakat, abychom mohli jásat. Ovšem v našich slzách je příslib změny, v slzách se rodí plán záchrany.

Ježíš v Novém zákoně pláče nad svým přítelem Lazarem, a jen krátce poté ho zachránil. Na jiném místě Marie pláče, slzami a vlasy umývá a utírá Ježíšovi nohy, ten jí vzápětí zvěstuje odpuštění hříchů. Po Velikonocích Máří Magdaléna pláče, nepoznává svého Pána, slzy jí osleply. Brzy se její pláč změnil v radost z toho, že její milovaný Ježíš žije.

Víra a důvěra v Boha znamená, že nikdo není ve svém smutku sám. V slzách se rodí naděje a slyšíme hlas Kristův, hlas slibující nový život, Tento hlas slyšíme dříve, než nám vyschnou slzy v očích. V evangeliích Ježíš posílá plačící Marii, aby šla zvěstovat jeho bratrům, že Pán žije a jde jim vstříc, jde zvěstovat radost a naději. To je poselství pro všechny, kdo pláčou.

„Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí.” Janova slova ze Zjevení jsou krásná. Mluví o fyzické přítomnosti Boha uprostřed svého lidu. Být přítomen osobně u někoho, kdo pláče a truchlí, to je gesto, které potěšuje, hladí. A teď si představme, že se mezi námi objeví sám Pán Bůh. A on sám setře svému lidu slzy z očí, abychom mohli jasně vidět nový svět, který se rodí.

Když je nám smutno, pomůže většinou dobré gesto, potěšující slovo. Tím spíš, pokud to slovo zazní z úst toho, kdo ví nejlépe o našem lidském osudu. Když to řekne sám Ježíš. Potěšení je silné, když je doprovázené nadějí, když ukazuje na budoucnost, na dílo, které se naplní. Když víme, že to, v čem žijeme, co nás teď tíží, zítra nebude, změní se v radost. Ježíš nás zve, abychom se vezli ve vlně víry a naděje.

Mnozí jste zažili v minulosti bolest, která se protáhla, bolest, která se zdá nekonečná. Přenesli jste se, a jste tady, posloucháte slovo a přemýšlíte o životě, o Bohu a jeho slibech a plánech s člověkem. Jsme plní otázek, na které nenalzáme vždy odpověď. A nejsou to otázky jen o konci života, ale o životě samotném, o existenci. Člověk je sám velkým otazníkem. Neumí sebe vysvětlit, ocitl se v jevišti života, a neví jakým zázrakem. Přesto věříme. Věříme, že jsme Božím zázrakem. Že někdy leží odpověď nad otázkami položenými i nepoloženými. Uvědomujeme si, že bolest a smutek nejsou alfou a omegou naší existence. Kristus nám zvěstuje, že náš úděl je jiný. Nemůžeme se ztotožnit s osudem, který nás uvěžňuje.

Život je drama, které končí vítězstvím, stejně jako Ježíšův život s velikonočním dramatem, který končí vítězstvím nad mocnostmi zla i nad samotnou smrtí.

Kristus žil pro druhé, sloužil lidem a nehleděl jen na sebe. I nám tento Ježíš dal úkol sloužit druhým, podpírat se navzájem, pomáhat si s břemeny života. Naše poslání je umět být užiteční. Naše užitečnost je také v tom, že můžeme nést a zvěstovat poselství o Kristu, který vítězí. Který říká “blaze těm, kdo pláčou, protože oni budou potěšení.”

Matka Tereza se kdysi modlila slovy: “Když jsem smutná, dej mi někoho, koho bych potěšila.” Někdy dokážeme zapomenout nebo řešit vlastní problémy, když vnímáme druhé a pomáháme jim s jejich problémy. Proto se můžeme modlit podobně jako matka Tereza, třeba takto:

Bože, když mám hlad, pošli mi někoho, kdo potřebuje jíst, když mám žízeň, pošli mi někoho, kdo potřebuje vodu. Když je mi zima, pošli mi někoho, kdo potřebuje zahřát (teplo). Když bude můj kříž těžký, pošli mi někoho, kdo bude potřebovat, abych mu pomohl s jeho křížem. Když budu chudý, pošli mě k potřebným, když budu zaneprázdněn, pošli mě k někomu, komu mohu na chvíli pomoci. Když budu ponížen, pošli mě k někomu, koho mohu chválit. Až budu bez nálady, pošli mě k někomu, komu mohu zvednout náladu. Až budu potřebovat pochopení od druhých, pošli mi někoho, kdo potřebuje moje pochopení. Až budu potřebovat péči druhých, pošli mi někoho, o koho mohu pečovat. Až budu myslet jen na sebe, obrať moji pozornost na druhé. Amen.